

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **M., nar. X., bytom: P.**, zast: Advokátska kancelária JUDr. P., s. r. o., so sídlom: L., IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľa -advokáta JUDr. P., proti žalovanému: **P., s. r. o., so sídlom: M., IČO: X.**, zast. D., spol. s r. o., so sídlom: M., IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľa -advokáta Mgr. M., **o zaplatenie 768,- eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26 Cb 45/2010, na dovolanie žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 36/2012-35 z 29. júna 2012, právoplatné 20. augusta 2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 36/2012-35 z 29. júna 2012 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 26 Cb 45/2010-28 z 20. septembra 2011 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I ako súd prvého stupňa uznesením č. k. 26 Cb 45/2010-28 zo dňa 20. 09. 2011 zastavil konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 384,- eur. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) tak, že o týchto rozhodne v konečnom rozhodnutí.

Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že žalobkyňa si žalobou, súdu prvého stupňa doručenou dňa 09. 03. 2010, uplatnila nárok voči žalovanému na zaplatenie istiny vo výške 384,- eur z titulu bezdôvodného obohatenia a súčasne istiny 384,- eur z titulu primeraného finančného zadostučinenia. Súd poukázaním na ust. 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“ alebo „poplatkový zákon“), § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., § 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Zb. a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“ alebo „zákon o ochrane spotrebiteľa“) vyslovil názor, že žaloba žalobkyne v časti výroku o zaplatenie bezdôvodného obohatenia nespadá pod ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, z dôvodu ktorého v tejto časti spotrebiteľ od platenia súdneho poplatku oslobodený nie je. Súd preto v tejto časti vyrubil súdny poplatok v sume 23,- eur. Žalobkyňu na jeho zaplatenie vyzval s poučením, že v prípade nezaplatenia súdneho poplatku v lehote do 10 dní od doručenia výzvy, súd konanie zastaví. Výzva bola žalobkyni doručená dňa 24. 08. 2011, v stanovenej lehote však vyrubený súdny poplatok nezaplatila, preto súd s poukazom na § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. konanie v predmetnej časti zastavil.

Na odvolanie žalobkyne proti prvostupňovému uzneseniu, Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením č. k. 3 Co 36/2012-35 zo dňa 29. 06. 2012, napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd poukázal na § 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Zb., v zmysle ktorého spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 250/2007 Z. z., je osobne oslobodený od súdneho poplatku. Uviedol, že žalobkyňa sa svojou žalobou okrem zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia 384,- eur (v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.), domáha aj zaplatenia bezdôvodného obohatenia 384,- eur. Bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného malo vzniknúť tým, že v zmluve o úvere č. X. uzatvorenej so žalobkyňou mal žalovaný nesprávne uviesť ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“), pretože pri výpočte nezohľadnil poplatok vo výške 4,50 eur týždenne za inkasovanie splátok v mieste bydliska na základe zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Nesprávnym uvedením RPMN mal žalovaný žalobkyňu uviesť do kvalifikovaného omylu týkajúceho sa podstatnej okolnosti, a to skutočnej ceny úveru. Ide tak o relatívnu neplatnosť celého právneho úkonu podľa §49a v spojení s § 40a Občianskeho zákonníka, čím bolo založené bezdôvodné obohatenie žalovaného.

Odvolací súd vyslovil názor, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je nárokom, ktorý je spotrebiteľovi priznávaný podľa zákona č. 250/2007 Z. z., ale ide o nárok podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa sa preto v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia nedomáha priznania ochrany svojho práva ako spotrebiteľ podľa osobitného predpisu tak, ako to predpokladá § 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Zb.

upravujúci osobné oslobodenie spotrebiteľa od súdnych poplatkov, v dôsledku čoho od súdneho poplatku oslobodená nie je.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd vyhodnotil postup súdu prvého stupňa spočívajúci v zastavení konania v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, za správny. Totožné s prvostupňovým súdom uviedol, že podaním žaloby v uvedenej časti žalobkyni vznikla poplatková povinnosť v zmysle § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb., ktorú však napriek výzve súdu nespĺnila, hoci o následkoch nezaplatenia poplatku bola poučená.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 20. 08. 2012.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobkyňa (ďalej tiež ako „dovolateľka“) argumentujúc, že jej ako účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), súčasne, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vychádzajúc zo zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“ alebo „zákon o spotrebiteľských úveroch“) platného v čase uzavretia zmluvy, ako aj z podmienok uzavretia zmluvy o úvere so žalovaným má dovolateľka za to, že vzťah založený predmetnou úverovou zmluvou je vzťahom spotrebiteľským. Poukázaním na § 4 ods. 2 písm. za/ poplatkového zákona uviedla, že žalovaný (majúc zrejme na mysli žalobkyňu) ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany podľa osobitného predpisu (zákonu o spotrebiteľských úveroch) je priamo zo zákona oslobodený od súdneho poplatku. Uviedla tiež, že bezdôvodné obohatenie, vydania ktorého sa od žalovaného domáha, má jednoznačne svoj základ v spotrebiteľskej zmluve. Zdôraznila, že zo zákona č. 71/1992 Zb. nevyplýva, že by uplatňovanie práv podľa Občianskeho zákonníka bolo z oslobodenia vyňaté. Uvedené by sa priečilo samotnému zmyslu citovaného ustanovenia, ktorým je finančná ochrana práv spotrebiteľov. Má za to, že „osobitým predpisom“ je myslený aj Občiansky zákonník, čo vyplýva aj z toho, že v poznámke 4aa/ k § 4 ods. 2 písm. za/ poplatkového zákona je zákon č. 258/2001 Z. z. uvedený len príkladom („4aa/ Napríklad § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane

spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov,,).

Dovolaiteľka poukázaním na rozhodnutia súdov, a to uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co 119/2011 zo dňa 13. 09. 2011, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 132/2011 zo dňa 30. 05. 2011, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 268/2005 dovolaciemu súdu navrhla, aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Súčasne si uplatnila nárok na náhradu trov konania z titulu právneho zastúpenia jej osoby právnym zástupcom za dva úkony právnej služby v zmysle zákona č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/, veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 3 O. s. p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení,

poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava I ako súdu prvého stupňa síce potvrdil, pričom však vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Z dôvodu, že v predmetnom prípade sa nejedná ani o ďalšie formy rozhodnutí podľa 239 ods. 2 O. s. p., je nepochybné, že dovolanie žalobkyne v zmysle ustanovenia § 239 prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania, smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd v zmysle § 237 písm. a/ až písm. g/ O. s. p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené.

Dovolateľka vo svojom dovolaní namietla vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré sú mu Občianskym súdnym poriadkom priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná,

ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

K odňatiu možnosti žalobkyne konať pred súdom malo podľa jej názoru dôjsť tým, že súd prvého stupňa konanie v časti ňou uplatneného nároku voči žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil, a to aj napriek tomu, že ako spotrebiteľka, uplatňujúca svoj nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, je priamo zo zákona o súdnych poplatkoch od platenia poplatku oslobodená.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa si žalobou zo dňa 07. 03. 2010, súdu prvého stupňa doručenou dňa 09. 03. 2010, uplatnila nárok na zaplatenie sumy 384,- eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného, ako aj nárok na zaplatenie ďalšej sumy v rovnakej výške ako primerané finančné zadosťučinenie (č.1. 1 - 4). Svoj nárok odvíja od zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. X. zo dňa 15. 02. 2009, na základe ktorej jej žalovaný poskytol bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 500,- eur (č. 1. 5). Prvostupňový súd výzvou zo dňa 15. 08. 2011, žalobkyňi doručenou dňa 24. 08. 2011 (č. 1. 25 - 26), vyzval dovolateľku, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy zaplatila súdny poplatok za podaný návrh vo výške 23,- eur podľa položky č. 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov. Súčasne žalobkyňu poučil, že ak sa poplatok v určenej lehote nezplatí, súd konanie zastaví. Žalobkyňa dňa 31. 08. 2011 zaslala súdu vyjadrenie, v ktorom s vyrubení súdneho poplatku vyjadrila nesúhlas argumentujúc, že svoje práva si uplatňuje ako spotrebiteľka s tým, že v zmysle § 4 ods. 2 písm. za/ poplatkového zákona je od platenia súdneho poplatku oslobodená (č. 1. 27). Súd prvého stupňa uznesením č. k. 26 Cb 45/2010-28 zo dňa 20. 09. 2011 konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 384,- eur zastavil dôvodiac, že žaloba žalobkyne v časti, v ktorej si uplatnila nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia, nespadá pod ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, preto v tejto časti žalobkyňa od platenia od súdneho poplatku oslobodená nie je. Z dôvodu, že žalobkyňa vyrubený súdny poplatok nezaplatila, súd konanie v predmetnej časti podľa § 10 ods. 1 poplatkového zákona zastavil. Na odvolanie žalobkyne odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa, svojím uznesením č. k. 3 Co 36/2012-35 zo dňa 29. 06. 2012, ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ (§ 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb.). Zaplatenie súdneho poplatku z návrhu na začatie konania je vecnou procesnou podmienkou konania, bez splnenia ktorej súd nezačne o návrhu konať. Z poplatkovej povinnosti však existujú určité výnimky zakotvené priamo v poplatkovom zákone ako tzv. zákonné oslobodenie (v § 4 ods. 1 ako vecné a v ods. 2 ako osobné oslobodenie od súdnych poplatkov), resp. oslobodenie účastníka poplatkového úkonu (celkom alebo sčasti) na základe jeho žiadosti podľa § 138 O. s. p.

Podľa § 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Zb., od poplatku je oslobodený spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu.4aa/.Poznámka 4aa/ k citovanému ustanoveniu znie: napríklad § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov“.

Spotrebiteľom sa rozumie každá fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. V rámci konkrétneho vzťahu je vždy slabšou zmluvnou stranou, ktorá vopred pripravený návrh zmluvy nemôže ovplyvniť.

V zmysle vyššie citovaného ustanovenia poplatkového zákona je od poplatku oslobodený spotrebiteľ v sporoch, ktoré vznikli zo spotrebiteľskej zmluvy v každom konaní, ktoré má základ v spotrebiteľskej zmluve. Spotrebiteľskou zmluvou (nazývanou tiež ako typová, alebo adhézna zmluva), je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia so spotrebiteľmi.

Cieľom oslobodenia spotrebiteľov od súdnych poplatkov priamo zo zákona bolo preklenutie ich zábran uplatňovať svoje nároky na súde v postavení žalobcu, resp. brániť svoje práva v pozícii žalovaného alebo povinného voči dodávateľom ako silnejšej zmluvnej strane určujúcej obsah zmluvy, ktorá súčasne stanovuje aj podmienky jej realizácie. Zo znenia poznámky 4aa/ k § 4 ods. 2 písm. za/ poplatkového zákona je zrejmé, že tento uvádza len príkladmy, nie taxatívny výpočet možných právnych predpisov, na základe ktorých spotrebiteľ môže uplatniť svoje práva na súde bez toho, aby bol povinný zaplatiť súdny

poplatok („Napríklad...“). Príkladom je uvedený zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (nie však zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako to mylne uviedla žalobkyňa na str. 2 svojho dovolania), čo však neznamená, že spotrebiteľ sa svojho práva na súde nemôže domáhať aj na základe iných právnych predpisov, vrátane základného kódexu civilného práva, a to Občianskeho zákonníka.

Dovolací súd preto súhlasí s tvrdením žalobkyne, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa v predmetnom konaní domáha, má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve. Žalobkyňa má postavenie spotrebiteľa, v dôsledku ktorej skutočnosti sa na ňu vzťahuje zákonné oslobodenie od súdnych poplatkoch podľa § 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Zb. osudných poplatkoch. Dovolací súd na margo uvedeného dodáva, že pri nejednoznačnom výklade akejkolvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa a v tejto súvislosti aj v rámci ukladania poplatkovej povinnosti treba uprednostniť výklad, ktorý je na prospech poplatníka.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému dovolateľkou podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., tvrdiac, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je síce prípustným dovolacím dôvodom, samo osebe však prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania (§ 239 O. s. p.), nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Na základe vyššie uvedených skutočností je zřejmé, že vo veci konajúce súdy sa s postavením žalobkyne a s jej nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k poplatkovej povinnosti nevysporiadali správne, z dôvodu ktorého zaťažili konanie procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.. Uvedená procesná vada zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutia zrušiť, pretože rozhodnutia vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôžu byť považované za správne. S poukazom na uvedené preto dovolací súd dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 243b ods. 2 veta prvá, § 243b ods. 3, § 243b ods. 4 veta za bodkočiarkou O. s. p. zrušil a vec vrátil súdu

prvého stupňa na ďalšie konanie. V ďalšom konaní je súd prvého stupňa právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (§ 243d ods. 1 veta druhá O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. júna 2013

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková